

Kapitola 3

Ležím u Esther na pohovce a napůl spím, když se rozezní můj mobil a nelítostně mě vtáhne zpátky do reality. Tedy aspoň ke *Columbovi*, k epizodě *Sex a ženatý detektiv*. Na nic bližšího reality momentálně nemám náladu.

Od druháku na střední škole jsem neměl potřebu organizovat své kamarády do žádné striktní hierarchie, ale kdyby se ve mně tyhle sklony znovu probudily, nedovedu si představit, že by Esther uniklo místo v první trojce. Bydlíme nad sebou přes pět let, dáváme si dárky k Vánocům, k narozeninám i k svátku a máme stejný vkus, pokud jde o volbu televizního vysílání přes den. Vzhledem k tomu, že při svém zaměstnání mívám během dne spousty volného času, je to celkem podstatná věc. Moje třiašedesátiletá sousedka, která bydlí o patro níž, sice není jako kamarád, se kterým bych šel do hospody, vypil osm kousků a balil holky, ale na druhou stranu se u ní vždycky najde bohatý výběr skvělých sušenek. Její manžel Nino půjde v listopadu do důchodu a hned pak chtějí vyměnit hluk, pach a nebezpečí Brixtonu za klid italského venkova. Myslím, že se jim po Brixtonu nebude ani trochu stýskat.

Zato mně se bude stýskat po nich, zvláště po Esther, a to hodně. Nebýt ní, byl bych za poslední týden přišel o rozum.

Je to už asi devadesát šest hodin, co jsem naposled viděl Ivy. Krátce jsme spolu mluvili a vyměnili si několik textovek, kterými jsme se navzájem informovali o tom, že jsme se právě probudili anebo že se během chvilky chystáme jít spát. Napsal jsem Ivy, že mi chybí, a ona odpověděla „Ty mně taky“, ale zdálo se mi, že to píše spíš ze zdvořilosti, než že bych jí opravdu scházel. V pondělí i v úterý pracovala, ale když jsem jí navrhnul, abychom se ve středu sešli, měla už „něco s kamarády“. Dneska má „spoustu práce“. Zdá se, že důležitější, než jsem já. Esther mě zásobila teplými nápoji a moudrými radami, počínaje tím, že Ivy je možná vdaná, a konče tím, že Ivy možná jen menstruuje. Její poslední teorie (která vznikla u jedné epizody *Spooks*) spočívá v tom, že Ivy pracuje pro MI6. („Nemysli si, někdo to dělat musí.“)

V kapse se mi rozezvoni telefon. Jako bych to tušil, je to Ivy. Věděl jsem to už předem, stejně jako už předem vím, že volá proto, aby mi řekla, že mezi námi je konec. Neslyšně na Esther udělám „Ivy“, ačkoli jsem to ještě nezvednul, takže vlastně není důvod šeptat. Esther zmáčkne na dálkovém ovladači pauzu a začne se pomalu zvedat z pohovky. Jde jí to ztěžka a já se začínám bát, aby Ivy to čekání neomrzelo a nezavěsila, a tak položím nohu na Estheřinu širokou zadnici a vytlačím ji do stoje. „Díky, zlato,“ řekne. „A hodně štěstí.“

Zvednu to.

„Ahoj,“ řeknu s předstíranou lehkostí, která zní stejně uměle jako telefon, co držím v ruce. „Krásný čtvrtek!“ dodám jako naprostý idiot.

„Ahoj,“ řekne Ivy.

Je to poprvé za poslední čtyři dny, kdy se mnou sama od sebe navázala kontakt, a soudě podle míry nadšení v jejím hlase to je to poslední, co dneska chtěla udělat.

„Jak se vede?“ zeptám se.

„Ale... však víš.“

Ne, nevím. Nemám ani nejmenší zdání. Anebo mám, ale jsem tak natvrdlý, že to prostě nechci pochopit. Ivy nic dalšího nedodá, takže na chvíli zavládne ticho. „No, tady v Brixtonu je to jízda,“ zašvitořím rychle.

„Jízda?“

„Jo, jsem u Esther,“ vysvětluju. „*Columbo, To je vražda, napsala, Quincy* a celý balík polomáčených sušenek.“

„Aha,“ řekne Ivy.

„Taky už jsme vypili snad tři litry Earl Greye,“ dodám, a jen se slyším, nejraději bych si nafackoval.

„Co děláš zítra?“

„Nic. Vůbec nic.“

„Co společná snídaně?“ zeptá se Ivy.

A moje srdce poskočí, nafoukne se jako pouťový balonek a chvíli štěstím poskakuje na místě. „Jo,“ řeknu pak. „Jo, určitě, jasně. U tebe nebo u mě? Hele, to zní dost... nezapomeň, můžu tam být ani ne za hodinu, když hned vyrazím. Mohl bych cestou koupit pár –“

„Ne,“ řekne Ivy. „Myslím zítra. Myslím snídani.“

„No jo... jasně.“

„Víš... musíme si promluvit,“ řekne a v mé hrudi jako by někdo špendlíkem propíchnul ten balonek, takže místo poskakování zběsile poletuje sem a tam, až nakonec splaskne úplně a zůstane ležet někde za žebry, těžký jako hromada kamení.

„Jo,“ řeknu. „Já vím.“

Domluvíme se, že se zítra v půl jedenácté sejdem v kavárně ve Wimbledonu. Je mi zle.

Esther mě přemlouvá, abych zůstal na večeri, ale já vím, že bych byl mizerný společník, a navíc nemám ani pomyslení na jíd-

lo. Místo toho bloudím po svém bytě, přecházím z pokoje do pokoje a každou chvíli se přistihnu, jak koukám z okna, zírám na vypnutou televizi, pozoruju svůj vlastní odraz nebo nějakým podobně ubohým způsobem prožívám svůj splín. Posledních pět minut jsem seděl na okraji postele a zíral na zarámovaný plakát s Jamesem Bondem (*Jen pro tvé oči*). Ivy si ze mě kvůli tomu plakátu pěkně utahovala, přestože jsem se hájil tím, že to byl vánoční dárek od Esther. Tehdy jsem to bral jako přátelské, dobře míněné škádlení. Ale možná jí to prostě připadalo smutné. Anebo je možné, že Ivy opravdu pracuje pro britskou tajnou službu, a pak ji to zcela jistě pobavilo. Jasně, někdo pro MI6 dělat musí, a zrovna filmová maskérka je dokonalé – *dokonalé* – krytí: pracovní doba je nepravidelná, takže se nikdo nediví, když zcela náhodně odjíždí a zase se vrací, často cestuje do zahraničí, má snadný přístup k bohatým a mocným, bez problémů získá vzorky vlasů pro rozборы DNA. Kromě toho je Ivy strašně zažraná do jógy, což se určitě hodí kvůli těm laserovým paprskům, kterými se zabezpečují Fabergého vejce, velké diamanty a mikrofilmy. A v neposlední řadě ty jizvy – Ivy říká, že proletěla skleněným konferenčním stolem, ale kdo ví, jak to bylo doopravdy?

Ale i kdyby Ivy byla špionka, asi to nic nemění na tom, že od ní dostanu kopačky, že ne, komandéře Bonde?

No jasně, jsi ztracený případ, říká mi 007. Tímto se ti odnímá povolení zabíjet.

Ať už se zítra dopoledne stane cokoli, aspoň to bude za mnou a já už tady nebudu muset bloudit jak tělo bez duše.

Moc jsem se nevyspal.

Nejdřív jsem strašně dlouho nemohl zabrat, a když jsem konečně usnul, zdálo se mi, že mě různí padouši z bondovek – Scaramanga, Odd Job, Blofeld, Zub – honí v bludišti z filmu

Osvícení. Ta uječená semetrika s bodákem v botě se ke mně dostane na vzdálenost smrtícího kopnutí a já se probudím se srdcem až v krku. Jdu se vymočít, vypiju zhruba tolik vody, kolik jsem právě vyloučil, pak se vrátím do postele, dvacet minut se v ní převaluju sem a tam a znovu se vracím do bludiště, ve kterém se snažím odvrátit nevyhnutelné.

V šest čtyřicet čtyři to vzdávám, vstanu a zkoumám svou tvář v zrcadle. Slunce už vyšlo a světlo je ke mně nemilosrdné. Pod očima mám fialové stíny, v tom levém navíc tik. Asi před šesti týdny jsem zažil nedorozumění u holiče, který mě vzal téměř dohola; teď mám vlasy akorát tak dlouhé, že už můžou třčet různými směry, což je přesně to, co dnes ráno dělají. Kromě toho všeho se mi na čele objevila zbrusu nová vráska. Vypadám hrozně.

Hodně dlouho stojím pod sprchou. Pak si vyčistím zuby nití i kartáčkem, oholím se, namažu si obličej pleťovým krémem, ostříhám si nehty na rukou i na nohou a vystříhám chloupky v nose.

I tak jsem hotový v sedm třicet dva a příšerně unavený. Když v lesklém povrchu nerezové konvice spatřím pokrivený odraz vlastní tváře, vybaví se mi fráze „naleštěné hovno“. Nikdy jsem neměl problém s instantní kávou, splňuje všechna má očekávání, ale stačilo, aby tady Ivy strávila pouhé dvě noci, a vyrazila do nejbližšího obchodu pro pístový kávovar a „pořádné kafe“. V osm patnáct už v sobě mám celou konev téhle věci a neudělala se mnou vůbec nic, zato motýly v mém břiše povzbudila k ještě větší aktivitě. Zkusím si šestnáct kombinací oblečení, které jsou prakticky stejné, a nakonec se rozhodnu pro první košili a první džíny, které jsem vzal do ruky. K tomu ty nejlepší ponožky a boxerky, co mám, protože jsem prostě optimista. Optimista, který teď po třech týdnech, kdy zažil víc sexu, než mohl doufat, dalších šest dní neměl vůbec žádný, takže jestli je

aspoň mizivá šance zase skórovat, nechci si ji pokazit tím, že na sobě budu mít vytahané trenky.

Vzdušnou čarou bydlí Ivy asi osm kilometrů západο-jiho-západním směrem. Ale metrem ta cesta trvá asi pětadvacet minut a je zapotřebí dvakrát přestupovat a jet nejdřív na sever, pak na západ a pak na jih. A jako William Fisher si k tomu můžete přidat další čtvrt hodinu kvůli tomu, že přejedete na Earl's Court a musíte se jednu stanicí vracet, protože jste se soustředili jen na to, jak si různěm jízdenky co nejlíp vyčistit nehty. Lístek se mi tím podaří tak ožvykat a zprohýbat, že ve Wimbledonu už nejde strčit do turniketů, takže se musím s jízlivým zřízencem dohadovat, aby mě nechal projít. Všechno je to velice metaforické.

Přes to všechno jsem tu o tři čtvrtě hodiny dřív, a tak si v kavárně u východu z metra dám espresso a zabiju s ním celé tři a půl minuty. Kavárna, kde se máme sejt s Ivy, je ve Wimbledon Village, asi deset minut svižnou chůzí od metra do prudkého kopce. Za těch deset minut jako byste opustili město a zabrousili hluboko do exkluzivní rezidenční enklávy burzovních makléřů. Průměrná cena domu ve „Village“ se pohybuje v sedmimístných sumách, navíc je tu spousta až obscénně okázalých sídel s tělocvičnami, bazény, knihovnami, sklepy, trojgarážemi, terasami a bezpočtem koupelen, a tak by se na konec ceny musela připsat ještě jedna nula navíc. Kromě obytných domů je tu hrstka drahých butiků, pár uměleckých galerií, jízdárna, několik klenotnictví, lahůdkářství a neobyčejné množství drahých restaurací a kaváren. Je to sice jenom osm kilometrů od Brixtonu, ale jako by to byl úplně jiný vesmír.

Léto nestálo za nic, většinou přšelo a chodníky jsou pořád mokré a plné kaluží po včerejším přídělu srážek. Dnes je zataženo, ale teplo, vzduch je neskutečně vlhký a nad městem visí hrozba bouře. Když vystoupám na vršek Wimbledon Hill Road, jsem propocený a je mi vedro. Jedno je jisté: pokud mám

Ivy oslnit a znovu získat její srdce, nepodaří se mi to v téhle košili s vlhkými skvrnami potu v podpaží.

Zapadnu do obchodu s designovým oblečením, které je tak příšerně cool, že i figuríny ve výloze se na mě dívají s opovržením a lítostí. Muž – jsem si docela jistý, že to je muž – za pultem zvedne hlavu od svého iPadu, téměř nezatelně přikývne a pootevře ústa dost na to, aby se trochu hlasitější výdech dal považovat za pozdrav. Je možné, že se snaží být přátelský, ale těžko říct. Potřebuju odsud co nejrychleji vypadnout; že sem nepatřím, je na mně vidět stejně jasně jako ty koláče potu, a z toho pocitu jsem ještě víc na nervy.

„Košili,“ řeknu a dvěma prsty se zatahám za rukáv své vlastní, jako bych se bál, že pro něj pojem *košile* bude něčím obtížně pochopitelným.

Muž za pultem otočí hlavu směrem ke stojanu s požadovaným typem oděvu.

Vyberu si nejméně křiklavou košili a zeptám se prodavače, jestli si ji můžu vyzkoušet. Zkušební „kabinka“ je velká jako šatní skříň a je v ní asi i tolik světla, takže musím zpátky do oslnivé záře samotného obchodu, abych se podíval do zrcadla. Košile je růžovější, než bych chtěl, a – teprve teď to vidím – protkaná jemnými stříbrnými nitkami, které se na světle lesknou. Mžourám na svůj odraz a dovedu si představit, že by tahle košile mohla slušet někomu jinému, třeba někomu z kapely, anebo někomu, kdo moderuje pořad o umění na BBC2, anebo někomu, kdo stojí celý den za pultem v obchodě s příšerně cool košilami. Ale přestože stojím přímo proti zrcadlu, nějak si ji nedokážu představit na sobě.

„Vypadá dobře,“ řekne prodavač. Pak zamyšleně našpulí rty a nakonec rozhodně přikývne. „Sluší vám.“

Podívám se na hodinky a zjistím, že s Ivy se mám sejít za čtvrt hodiny.

„Výborně,“ řeknu. „Beru ji.“

V úzkém prostoru zkušební skříň si novou košili zase svléknu a tou starou si otrhu pot z obličej, ze zad a z podpaží. Než si obléknu svou novou akvizici, sundám z ní cenovku, ale cena je na ní napsaná tmavým inkoustem na tmavém papíře, takže ji v šeru nepřečtu. Zamířím k pultu a předám cenovku prodávající, aniž bych se na ni podíval – ne proto, že by mě nezajímalo, kolik ta košile stojí, jako spíš proto, že se to v téhle čtvrti zřejmě nedělá.

„Sto osmdesát,“ řekne ten chlap bez mrknutí oka. Bez ironie, bez legrace, bez soucitu.

Možná jsou ty nitky v látce z pravého stříbra. Znovu se začnu potit, když mu podávám svou kreditku a modlím se, aby se v terminálu neroztekla.

Vyjdu ven na ulici, lehčí o téměř dvě stě liber (a snad litr tělesných tekutin), ještě jednou si svou starou košilí otrhu obličej a hodím ji do nejbližší popelnice.

Do kavárny nakonec dorazím minutu před smluveným časem, objedná si kávu a posadím se k jednomu ze stolků na zahrádce. Od rána už mi žilami koluje tolik kofeinu a adrenalinu, že se mi z toho třesou ruce, takže jen s největší námahou srkám cappuccino, aniž bych si potřísnil svou zbrusu novou, velice drahou košili.

Piju už druhý šálek, když zahlédnu Ivy – možná tak sto metrů daleko –, jak se pomalu blíží. Zamávám na ni a ona mi to oplatí. Vidím, jak se její nohy hýbou, ale zdá se mi, jako by se vzdálenost mezi námi vůbec nezmenšovala. Vytáhnu telefon a předstírám, že s ním něco dělám, pomaličku upiju kávu, podívám se na nápojový lístek... a když se znovu zadívám jejím směrem, je Ivy pořád dobrých padesát metrů daleko. Upravím si košili, chvíli se tvářím, jako by mě hrozně upoutalo něco na druhé straně ulice a pohrávám si s pytlíky cukru.

„Ahoj,“ řekne Ivy a já vzhlednu, jako by mě její příchod na konec překvapil.

„Ahoj,“ řeknu, rychle vstanu, abych se s ní přivítal, a při tom vrazím stehnem do stolku, takže si cappuccino s čokoládovými hoblinkami rozliju na novou košili. Ivy jako by si toho ani nevšimla. Z nějakého důvodu ji políbím na tvář. Před týdnem jsme do toho bušili jako... no, ne úplně jako pornohvězdy, ale rozhodně v tom nebyla ani špetka ostychu, a teď ji najednou líbám na tvář.

Není nalíčená a vlasy má napůl stažené dozadu, napůl rozpuštěné na ramenou. Na sobě má volné džíny, kostkovanou košili se smaltovanými manžetovými knoflíčky ve tvaru drobných tanečnic a prostý šedý svetřík. Když o tom přemýšlím, za ty dva měsíce, co se známe, jsem Ivy ještě nikdy neviděl v sukni, v šatech ani v žádném tom dlouhém úpletovém svetru s volnými rukávy, které se jiným ženám zřejmě tolik líbí. Tipoval bych, že její styl oblékání je vedlejším produktem její nehody z dětství. Jizvy na tváři nemůže zakrýt, ale jizvy na těle... ty se dají schovat dokonale. Anebo v tom možná hledám příliš hluboké důvody; možná její styl oblékání jednoduše odráží skutečnost, že vyrůstala se třemi bratry a díky tomu byla v dětství pěkná divoška. Ať tak či tak, vypadá nádherně.

„Vypadáš nádherně,“ řeknu jí.

Ivy se usměje, ale ten úsměv jí vydrží jen pár vteřin.

K našemu stolku přijde servírka; Ivy si objedná čaj.

„Tak jak ses měla?“ zeptám se.

„Ale jo,“ řekne Ivy a zase uhne pohledem, jako by se mi nevydržela dívat do očí déle než půl vteřiny. „Měla jsem hodně práce... však víš...“

Když mi bylo... nevím přesně, asi sedm let, naše učitelka, paní „tlustoprčka“ Kincaidová si mě jednou vytáhla před tabuli. Vzpomínám si, jak jsem stál před jejím stolem, a dodnes si vybavuju ten strach.